

net hidtil have havt paa disse Strande. Jeg tror ikke, at den Slags Bestemmelser i Loven ere egentlig til Fordel for de fattige Fiskere i Landet, og jeg kan ikke negte, at jeg er det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgfreds (Holfstein) taknemmelig for, at han og netop han har gjort opmærksom paa det Uheldige i denne Bestemmelse, og jeg nærer den Tro, at vi skulle komme bort fra disse Bestemmelser ved Behandlingen her af Loven, saa der ikke bliver Stønk tilbage i Lovforslaget af Etableringen af nye gods-herrelige Rettigheder, eller af en Befæstelse af faadanne, men derimod at Loven faar en saadan Karakter, som den bør have, idet der tages særligt Hensyn til Fiskeriet og Fiskerne i Almindelighed. Det hedder i Kristian den Femtes Danske Lov 5—10—43: „Enhver maa nyde Aalegaarde paa sin egen Grund undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand have Skade af“. Jeg gab vide, hvilke andre Bestemmelser, der svække denne Hovedbestemmelse, som ogsaa det ærede Medlem, jeg nys nævnedes, henviiste til; men er der Intet, der væsentlig svækker den, i alt Fald ikke anderledes svækker den, end at Lovgivningen kan forandre den paany, turde jeg mene, at sidste Del af denne Paragraph giver Lovgivningsmagten fuldstændig Ret til at fastsætte de Bestemmelser, som Almenvellet fordrer, uden at yde de Herrer Lodseiere nogen- somhelst Erstatning i saa Henseende. Med Hensyn til det af mig her omhandlede Forhold har der kun været een Mening blandt alle Fiskere omkring i Landet, hvor modsatte Anskuelser der end ere komne frem, om, at disse Bestemmelser vare i højeste Grad uheldige, og at man vilde holde for, at Lovforslaget i disse Punkter blev ført til kun at konstateres, at, hvor vedkommende Lodseiere hidtil have havt Aalegaarde og bestemte Fiskeindretninger, der skulle deres Ret dertil forbeholdes dem indenfor de Bestemmelser iøvrigt, som Loven fastsætte, men at deres Ret iøvrigt til Fiskeri udenfor Stranden ikke skulde yderligere stikkes dem. Dette vilde jeg ønske, at man kunde komme til at slaa fast ved denne Lov; men dermed staar da i Forbindelse det Spørgsmaal, som blev reist igaar af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgfreds (Bønloffte) angaaende Stier til Stranden for Fiskere. Det er et Spørgsmaal, som hænger nøie sammen med en passende Frihed i Benyttelsen af Vandene, ellers vilde man kunne udsætte Fiskerne for, at, hvis de skulde føres hen til enkelte maaske langt fra hinanden beliggende Landgangspladser, som ofte kunne være vanskelige at komme til, de da kunde komme til at anvende altsor megen Tid og Kraft derpaa og spille den beleilige Tid til at komme i Land for Affætningen af deres Varer og iøvrigt svække deres Kræfter til deres Erhverv. Det er derfor meget naturligt, at vi, naar vi anerkjende, at Fiskeriets Opkomst er Noget, som Almenvellet

kræver, ogsaa i Henhold til Grundlovens Bestemmelser i saa Henseende forlange Ret til at udlægge Landingspladser paa de bestemte Steder paa Kysterne og derfra Sti hen til den nærmeste offentlige Vej; det er ligesaa berettiget, som naar vi ved Lovgivningen fastslaa Bestemmelser om Kirke- og Skolestier og deslige. Det er ganske simpelt: naar blot man har en Kommission, der bestemmer, i hvilke Tilfælde at Saadant billigt kan fordres, er det overordentlig let at gjenneføre; thi man kan føre det ind under de sædvanlige Bestemmelser for Afstaaelse af Jord til de af mig nævnte Stier, til Veie og desl. I den Henseende have vi det Fornødne, der stikker den private Mand for Skade ved at sikre ham fuld Erstatning for den for Almenvellets Skyld afstaaede Eiendom. Det forekommer mig, at den ærede Minister igaar mente, at dette Spørgsmaal om Stierne ikke hørte ind under Fiskerilovens Behandling. Jeg mener ganske vist, at det hører nøie ind under Behandlingen af denne Sag, og jeg er i det helbige Tilfælde i den Henseende at være i Overensstemmelse med den ærede Minister fra ifjor; thi saavidt jeg erindrer, udtalte den ærede Minister netop dengang, at han vilde tage dette Spørgsmaal under Overveielse sammen med den fornøiede Overveielse af Fiskeriloven i det Hele. Med Hensyn til et andet Punkt under Kap. 1, hvad der skal forstaas ved dansk Sjøterritorium, er jeg enig med ærede Talere deri, at det i Birtelighed ikke gaar an at lade denne Lov udfomme, uden at angive det Omraade, inden for hvilket den skal gjælde, men at lade det bero paa Tilfældet eller Domstolens Skjøn. Vi behøve ikke derved at kræve de Resultater, hvortil man ved en international Behandling af dette Spørgsmaal kan komme, fordi vi sige, at vi forstaa i denne Lov, naar Sjøterritorium nævnes, det og det, for at danske Undersaatter kunne vide, hvad Loven i dette vigtige Spørgsmaal betyder. At man maa bruge de i Loven forbudne Redskaber uden for dansk Sjøterritorium, erkjendes af Alle, men det maa absolut føre til, at man maa sige, hvor man tør bruge dem, hvor ikke; der maa være bestemte Grændser fastslaaede i Loven. Kommissionen siger, at Sjøterritoret strækker sig $\frac{3}{4}$ Sømil ud fra den nærmeste Kyst; den ærede Minister sagde igaar en Sømil, og det ærede Medlem fra Aalborg (Krampe) sagde idag Kanonkubds Afstand eller deslige; De se altsaa, at der er blandt ærede Medlemmer, Ministeren osv., meget stor Forskjel i Opfattelsen af dette Begreb; men derfor tror jeg ogsaa, at vi maa være enige med det ærede Medlem fra Aalborg i, at det er aldeles nødvendigt at fixere dette Spørgsmaal i Lovforslaget. Jeg skal nu gaa over til det næste Spørgsmaal, hvorom Anskuelserne ere meget uenige, og det er da navnlig det Spørgsmaal, som fremstilles i andet Kapitel § 5 som Hovedbestemmelse og fjerde